

Ліляна Кирда

Я Д Р О

Уредник
Зоран Колундија

ЛІЛЯНА КИРДА

ЯДРО

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

МАТИЦА
РУСИНСКА
Руски Крстур

О рокох и викрокох

Не цікавя ме Нови роки
Не рахуєм на нови крочаї
Лем на викроки.
Давно чекам на сполненє жаданьох
Чекам на нови одвити старих питаньох.
Ганьбим ше пожадац
Ганьбим ше надвладац
Ганьбим ше рухома стац
И нерухомо час за собу, опрез себе, читац.

Нїч анї не обчекуєм
Мало єст тих котрим ше радуєм.
У моїх рокох, окрем викрокох,
Нїч анї не інспірує ...
Лем ме єдна капка роси
У новорочней ноци
Док ше помали злївала през превидну скленчину погара
Інспіровала, опоминала
Гей, ставай, червени кармин з ошмихом
Лак на нохцох червени з дотиком,
На радосц и сукня длуга червена
А я прешвечена
Же роки то крочаї
Же Нови роки важа лем кед направиме викроки
Зоз угратого, места звикнутого.
Зоз колїски, та и най є златна
зоз посцелї од билого платна.

Ставай, уграта у полусну
Ставай, страчена у погляду
На капку роси орошеного погара
у котрим биле вино твоє
док у другим сладке червене моє.

Очухам капку з мого погара.
Очухам слизу у оку що ту стала
озда и цали прешли рок.
Не будзем читац час, роки
моє кроцаї од тераз буду викроки.

Патраци на капку води, роси
котра ришела спуцовац ше лем звонка погара,
якаш окремна шмекерка стара,
наганя ме най так, як вона роздумує.
Най то будзе и наспак, лем най идзе
най не гамує ...

Комплимент

Ані комплимент не знаш прияц.
Гварел.
Ані сом не прияла, ані не сцела.
Добре, но, остарела ши.
Гварел.
Теди сом аж верела.
То сом прияла. То сом и сама знала.
Тераз не спрведаш, ошмиховала сом ше.
Браво, то комплимент, я ше зрадовала.
Подзековна же сом
чесно и остарела.
Вельо того витворела,
Я ані не сцем слухац приповедки
яким би ше радовали
недозрети, млади и невитворени жени.
Не чекам комплимент
Не верим нікому,
Окреме не оку хлопському,
Цо мера, та реже, вец стреже ...

01.05.2022.

Терха

Терха тота не прежита.
Зо мну є зожита.
Рана пребита, кирвави роками.
Днями ше заглуши
Кус ше осуши
А ноцями, крив чече
И болі, та дзе лем болі, пече.
Рана пулсира у ритме немира.

Терхо моя незабута
Моя младосци непрежита
любви моя украднута.
Рано ставам боса,
вечар легам обута
И шицко ми наспак
и ніч уж длуго не ма смак,
але ту пах, остал пах
двох летох, двох радосцох
од Бога датих, од людзох вжатих.

Древу то терха лісце не мац
Не може дихац.
Мойо ше стебло давно осушело
Лісце спрело
Конари, гузли у ніх, стоя лем, сухи
лем ше корень ище трима, глібоко.

Клітка

Престань ти мнє о тим
О гевтим, о було чим.
Престань ми приповедац
Ти, хтори ши ми дал кридла орезац.
Престань, нє цигань.

Длуго, длуго сом нє лецела.
Знал ши же нїгдзе нє пойдзем
Гоч златна клітка була отворена
Добре ши знал же сом помервена
У власним пирю отарганим, оштриганим.

Прето ми нїч нє приповедай тераз
Кед сом кридла нови достала
Кед сом ше окрипела.
Пред перши лет вонка з клітки
Требала ми власна моц, нє и помоц.

Престань, безочніку.
Заобидз ме, забудз ме.
Лецим високо, висше як цо сом сцела
Нє падам нїзко, там сом уж була.
Видзела сом дно укопане
Тераз лецим горе, дзе небо обецане.

Думал ши же ми клітка
Будзе вична моя колїска
и же ме уложиш кеди сцеш
Же ме пребудзиш, вежнеш.

Прето ши дал кридла ми орезац
И клїтку отворену тримал.
Уживал ши, кармела це моя немоц.

Глупи танец

Завадза ми, од давна,
Музика по чийм ритме танцуєм.
Не реагуєм.
Наставям у ритму тим чудним
И поставям питанє
Яке то ма буц красне чувство
Воланє паметанє, здогадованє ...
Танцуєм и констатуєм
Же музика може буц гоч яка
Але же я мушим постац иншака.
Завадза ми же
Ані одвит на питанє я не мам
Давно уж ані не знам
А и тото цо паметам,
То так давно було
Же уж ані не правда ...
Але правда же танцуєм
На глупи мелодії цо чуєм
Бо не мам моци пременіц гудака
Роками ми еден исти пред очми скака
Уха ми паре, але сом звикла
Бо сом бидна, самошейка,
Ту и така виквитла.
Танцуєм и бануєм
За другу музику, за иншакима крочаями.
За днями и за ноцями
Котри у глупум тангу одтанцовани.
Глупи ритм ище глупшого музичара

Глупа я и тота стара гитара
Цо ма длугоку шию
и лем єдну струну
з котру грає свою глупу мелодию
Глупосци конца нєт
музика нє престава
а я, блесава,
танцуєм, а бануєм.

26.05.2022.

Длуго

Длуго сом уж, най повем,
Не написала ніч веселе.
Не мам з чого вискладац писню.
Хибя слова, рима,
Стих за стихом не идзе, не штима.

Длуго уж пробуем одгаднуц
Таки загадки, ребуси,
Пробуем меняц становиска, статуси
И глядам виход зоз лавиринту
На гоч яку финту.

Длуго ми душа у целу боема.
Трудзим ше я поциснуц жалосни стихи.
Але вше випліва лем една иста, така тема.
Тоти цо пишу, знаю
Же ніч не витворели кед були весели.
Лем кед чежко, стихи би ше сами роели.

Длуго сом анї не шпивала, не танцовала.
Дзекеди лем одрецитуем
тото цо сама випишем, зложим
цо до писні, з целофоном, упакуем.
Верце, так пишем бо ше так чувствуем.

Паметаня и забуваня

За тих цо знаю вещей як я,
за тих цо не зашлепени
за души окрипени,
мам лем едно питанє
Цо векше рабованє
Чи то паметанє, чи забуванє?

Видзи ше ми же паметанє
то благослов цо мам
а з другого боку патраци,
Забуванє велїх подїюх,
Незграбних и болящих
Доживюєм як олегчанє.

Та цо вец паметанє, цо забуванє?
Празна то дзира
Зоз мидлового мехира.
Кус векши витрик принеше
Кед сом лем кус призабула,
Та исти и однеше
кед сом поциснуте знова ожила.

04. 05. 2022.

Жаданя

Скрити, прикрити жаданя
Вельо интензивнейши.
Та гоч и не витворени
Од цудзей злоби су защицени.

И кед сце чули
Же о нїх анї не треба бешедовац
Верце же то наисце так
И место им лем у вас самих, вшелїяк.

А чим их виповеце
На поли сце их страцели.
Людзе доокола вам их уж зґрабели.
Одняли, зразу бисце их не мали.

Най куча у вас скрити жаданя
Не дайце им викукнуц, лем кус, з далека,
И не понагляйце витвориц их
Бо и любов найкрасша покля ше на ню лем чека.

Цигаретла

Длугока ноц.
Ознава шедзим и курим
отверам ище єдно пакло отрови
Бо думам же здурим.
Дихам тот шиви дим
хтори так гартуши
док палім ширку
з тресацу руку, з чежку муку ...
У тей ноци лєм ше цигаретла швици.
Глупа ноц,
на хтору ме и спозорює
жирячка на цигаретли
И дим шиви док ше дує ...
Нагваряю ме слухац
Шицко цо почина у глупим Д молу.
Д мол сам пренайдзе того хто самує.

Вежні сам

Украдні ми кратки попатрунок.
Хвильку, кед знам закушиц
Долню гамбу, куцик.
Зграб тот момент
Влап тоту секунду.
Украдні цилунок
Послани по мотильови,
Застанов гвизду падацу.
Лем ше пооглядай коло себе
Тельо знаки єст цо их посилам тебе.
Украдні себе тоти найкрасши
Моменти мойо, нашо, твойо.
Зграб, чувай их.
То шицко ми двойо.
По teraz сом их сама чувала,
Мерковала на нїх, шпоровала.
Чкода.
Мушиш их краднуц,
а давно сом ци их понукала ...
Нїч я вецей не скривам.
Шицко цо мам, я дам.

26. 04. 2022.

Око мойо

Чувствуем же ши знемирена
Як сарня у леше, страцена.
У воздуху виши страх
густи є, з мечом го мож резац.
Око мойо, лісковцово,
шерцо дурка як ластовково.
Чувствуем твой страх,
Константно, та гоч зме як далеко
ритем бубньови, з часу на час,
у яким биє лєм стари, познати страх ...
Знаш же читам невивоведзене
Же учуем невивгварене.
Знаш ме, знам це.
Прето, око мойо, сцекай з леса того
слунко мойо, зарйо швицаца,
Прецо ши така боляца?
Побиєш ти тото у себе,
знам, болї, знаш,
не знам чи не вецей мне як тебе
Док нерухомо не помогам
До молитви остатню надїю давам ...
Бор ше, жий, надвладаш
Беж, та гоч и падаш.
Знаш же сом ту, же це притримуем
Знаш же це чувствуем.

Пишем

Преображела сом ше.
Прешла пустині, викукла зоз твердині.
Нігда ше мойо не слуха слово
Та ані гевто невиповедзене
А дзе ище прелігнуте.
Прето папер и пенкало
примаю на себе шицко цо поциснуте.
Научели ме мойо цихосци
Прибліжиц ше вири, милосци.
Та пишем ...
Слова летаю, чечу по паперу.
Пишем театар, драму, комедию
Пишем през поезию о тим як людзе жию.
Пишем о тебе, себе, о нас и о вас,
Пишем, бо не знам мальовац або компоновац.
Слова ме розтерховую, розбераю,
Думки ми нагло летаю,
А я их зазберуєм, складам, пишем, римуєм.
Виреченя невиповедзени най ше чую
През пречитане, видруковане
През папер у руки читача.
Може дакому буду, або и teraz, знача.
Шицки вони прешли зо мну
През мойо, teraz стихи,
през вешеля и паники.
Най teraz крича, маю право.
Бо сом ше преображела.
Бо сом похопела же кед напишем